

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Daniely Zemanové, v právní věci **žalobce J. J.**, zastoupeného Mgr. Jiřím Kabud'ou, advokátem se sídlem ul. 1. Máje 741, Frýdek - Místek, proti **žalované České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2003, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 21 Cad 106/2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 9. 2004, č. j. 21 Cad 106/2003 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 1. 7. 2003, byla zamítnuta žádost žalobce (dále též „stěžovatel“) o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek podle ustanovení § 43 a násl. zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). V odůvodnění žalovaná uvedla, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Novém Jičíně ze dne 11. 6. 2003 není žalobce částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 25 % a podle § 44 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec částečně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33 %.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 9. 9. 2004, č. j. 21 Cad 106/2003 - 30, zamítl žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalované. V odůvodnění soud konstatoval, že při rozhodování vyšel z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě ze dne 3. 3. 2004 a z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně ze dne 22. 6. 2004, přičemž z nich při rozhodování vycházel jako z jednoho celku. Komise hodnotila procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce podle kapitoly IX., oddílu B, položky 7. 2 přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), na horní hranici, tj. 25 %, přičemž zohlednila i ostatní zdravotní postižení žalobce, zejména jeho kožní onemocnění. Komise se zabývala rovněž možným zvýšením horní hranice stanoveného procentního pásma o 10 procentních bodů podle § 6 odst. 4 vyhlášky, avšak dospěla k závěru, že žalobce je při dodržení stanovených pracovních omezení schopen vykonávat dosažené i zvýšené kvalifikace elektromontéra a záchranáře při výkonu práce na povrchu; zdravotní stav rovněž umožňuje žalobci zaučít se na jiné vhodné práce. Soud označil oba posudky za úplné, odborné a přesvědčivé, neboť komise vysvětlily, z jakých příčin považují za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce chronickou žilní insuficienci a nikoliv kožní onemocnění žalobce, vysvětlily, že hodnocení zdravotního stavu žalobce v sobě zahrnuje zohlednění dalších zdravotních postižení, zejména postižení žalobce kožním onemocněním lupenkou. Závěr posudkových orgánů je podle soudu zcela jednoznačný a nebyl zpochybněn ani v průběhu přezkumného řízení. Soud uvedl, že neprovedl žalobcem navrhované dokazování vyžádáním znaleckého posudku z oboru dermatologie, neboť zejména posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně vycházela z kompletní zdravotní dokumentace žalobce z kožní ambulance, z níž nebylo zjištěno, že by se jednalo o generalizované formy lupénky nebo formy lupénky se zvláště nepříznivým průběhem; kožní onemocnění žalobce by tedy samo o sobě neodpovídalo plné ani částečné invaliditě. Soud uvedl, že nemá pochybnosti o stanovení rozhodujícího zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu žalobce a proto neshledal důvody pro doplnění dokazování nařízením znaleckého posudku znalce z oboru kožního lékařství. Soud uvedl, že žalobce nesplňoval k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žádnou z podmínek částečné invalidity, jak jsou vymezeny v ustanovení § 43 zákona o důchodovém pojištění. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti rozsudku podal žalobce v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel vytýká závěru posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně ze dne 22. 6. 2004 zejména nesprávné hodnocení onemocnění psoriasis vulgaris k výkonu soustavné výdělečné činnosti. Stěžovatel shledává pochybení v tom, že členem posudkové komise, popř. konzultantem nebyl ustanoven odborný lékař kožní. Stěžovatel namítá, že základním hodnocením pro ztrátu schopnosti soustavné výdělečné činnosti mělo být kožní onemocnění psoriasis vulgaris, tj. položka uvedená v kapitole XIII. položka 7 písm. b) přílohy č. 2 vyhlášky, což je možné vysledovat ze zdravotnické dokumentace žalobce, kterou měly posudkové komise k dispozici a z níž bylo možné vysledovat, že se jedná o lupénku v generalizované formě, tedy s chronickým průběhem, kdy ložiska přetrvávají dlouhodobě, bez remisí, progresu vyvolává psychickou deprivaci. Stěžovatel uvádí, že navrhoval vypracování znaleckého posudku důvěryhodným znalcem nezávislým na státní správě, důkaz však nebyl soudem připuštěn a žádné dokazování se nekonalo a jediným důkazem byl posudek posudkové komise. Tento posudek byl přitom ve své podstatě revizním posudkem posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Novém Jičíně. Stěžovatel dále obsáhle popisuje své dlouhodobé potíže s onemocněním lupenkou. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že lupénka je jeho dominantní onemocnění z hlediska poklesu míry schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Jelikož posudkové komisi

nebyla známa ani skutečnost, že vlivem ataků lupenky u něj došlo ke zhoršení zdravotního stavu, komise uvedla, že je schopen práce elektromechanika a záchranáře na povrchu. Stěžovatel je přesvědčen, že výkonu těchto prací není schopen, navíc u profese záchranáře na povrchu není definováno, o jaký typ prací by se mělo jednat; závěr komise je podle stěžovatele nepřezkoumatelný. Stěžovatel závěrem shrnul, že krajský soud nedocenil závažnost onemocnění žalobce psoriasou vulgaris a pochybil, když neprovedl stěžovatelem navrhovaný důkaz znaleckým posudkem kožního znalce a výsledkem kožní lékařky. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě dne 9. 9. 2004, č. j. 21 Cad 106/2003 - 30, bylo zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvodem podané kasační stížnosti je důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Stěžovatel tento stížní bod specifikoval tvrzením, že krajský soud nesprávně právně zhodnotil danou věc, neboť nenechal provést další znalecké posudky z oboru dermatologie. Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud vycházel v dané věci z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, jež se dostačujícím způsobem vypořádala s charakterem onemocnění žalobce a zohlednila i všechny jeho další nemoci. Krajskému soudu pak nelze vytýkat, že bez příslušných medicínských znalostí nepolemizoval s – i podle názoru Nejvyššího správního soudu – úplným a přesvědčivým závěrem znaleckého posudku uvedené posudkové komise, kde bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované podmínky částečné invalidity ve smyslu ustanovení § 44 zákona o důchodovém pojištění nesplňoval a pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl stanoven podle kapitoly IX., oddílu B, položky 7. 2 přílohy č. 2 vyhlášky na horní hranici, tj. 25 %, v níž byla zohledněna i ostatní zdravotní postižení žalobce, zejména kožní onemocnění žalobce. Ve skutečnosti, že členem posudkové komise nebyl lékař z oboru dermatologie, Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem pochybení neshledal, neboť posudková komise si vyžádala od žalobcova ošetřujícího kožního lékaře veškerou zdravotnickou dokumentaci a k onemocnění lupenkou ve svém hodnocení přihlédla, nicméně tato diagnóza nebyla shledána natolik významnou, aby měla vliv na zvýšení procentní výměry snížení schopnosti soustavné výdělečné činnosti na výši potřebnou pro přiznání částečného invalidního důchodu.

K námitce stěžovatele, že závěry posudkové komise jsou nepřezkoumatelné, neboť v nich není pregnantně definováno, k výkonu jakých prací je stěžovatel způsobilý, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato námitka není důvodná. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že není úkolem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí určovat zcela konkrétní zaměstnání, která je schopen účastník řízení vykonávat, ale postačí vymezit v obecné rovině okruh takovýchto zaměstnání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Ads 37/2003 - 92). S ohledem

na tuto skutečnost Nejvyšší správní soud neshledal, že by závěry posudkové komise byly nepřezkoumatelné, neboť z nich je srozumitelně seznatelné, jaký okruh zaměstnání je stěžovatel s ohledem na pokles jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti vykonávat. K tvrzení stěžovatele, že soud pochybil, když nevyhověl jeho návrhu na doplnění dokazování vyhotovením znaleckého posudku soudním znalcem z oboru kožního lékařství, Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, který z navržených důkazů provede a může provést i důkazy další. Procesní předpis tedy soudu neukládá povinnost provést každý navržený důkaz, nicméně soud je povinen se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat s důvody, pro něž navržený důkaz nebyl proveden. V souzené věci soud v odůvodnění dostatečným způsobem zdůvodnil, proč nevyhověl návrhu žalobce na vyhotovení znaleckého posudku soudního znalce v oboru kožního lékařství, neboť soud neshledal pochybnosti ve stanovení rozhodujícího zdravotního postižení žalobce v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu, navíc z kompletní zdravotní dokumentace žalobce v oboru kožní ambulance vycházela ve svém posudku i posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně. Nejvyšší správní soud doplňuje, že nevzbuzuje-li obsah podaného posudku pochybnosti o své úplnosti a správnosti, není požadavek na doplnění dokazování ustanovením znalce z oboru zdravotnictví odůvodněn.

Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení nelze přiznat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu